

Arrest

nr. 185 081 van 4 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigerese nationaliteit te zijn, op 31 maart 2017 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. STEVENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 28 maart 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoekster dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: [S.]

voornaam: [R.]

[...]

nationaliteit: Niger

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 14/08/2013.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene zou mogelijk een partner hebben in België, [M.M.] [...] die ook in illegaal verblijf verkeert. Mijnheer [M.] werd op 28/03/2017 door de politie van Anderlecht geïntercepteerd. Aangezien betrokkene ook in illegaal verblijf verblijft, dienen zij beiden terug te keren naar het land van herkomst, Niger. Eenmaal in Niger, kunnen zij, indien zij dat wensen opnieuw een familiale cel vormen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is dus geen sprake.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Zij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 14/08/2013.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene diende op 02/01/2013 een asielaanvraag in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 15/03/2013. Betrokkene nam kennis van deze beslissing en van het bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (13qq van 20/03/2013). Ze diende vervolgens een beroep in bij de RVV tegen deze beslissing. Dit beroep werd definitief verworpen op 23/07/2013. Betrokkene kreeg nog een bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen, via aangetekend schrijven aan hem betekend op 14/08/2013.

Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene zou mogelijk een partner hebben in België, [M.M.] [...] die ook in illegaal verblijf verkeert. Mijnheer [M.] werd op 28/03/2017 door de politie van Anderlecht geïntercepteerd. Aangezien betrokkene ook in illegaal verblijf verblijft, dienen zij beiden terug te keren naar het land van herkomst, Niger. Eenmaal in Niger, kunnen zij, indien zij dat wensen opnieuw een familiale cel vormen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is dus geen sprake.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 14/08/2013.

Betrokkene zou mogelijk een partner hebben in België, [M.M.] [...] die ook in illegaal verblijf verkeert. Mijnheer [M.] werd op 28/03/2017 door de politie van Anderlecht geïntercepteerd. Aangezien betrokkene ook in illegaal verblijf verblijft, dienen zij beiden terug te keren naar het land van herkomst, Niger. Eenmaal in Niger, kunnen zij, indien zij dat wensen opnieuw een familiale cel vormen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is dus geen sprake.

CONCLUSIE:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

CID:

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatabewijs te bekomen van haar nationale overheden."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

De Raad wijst er daarnaast, wat betreft het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens, op dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekster betoogt dat zij is opgesloten met het oog op haar verwijdering uit het Rijk en dat een repatriëring op elk ogenblik kan worden doorgevoerd. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering toe te lichten en aannemelijk te maken werd dus voldaan.

Daarenboven dient te worden gesteld dat aangezien vaststaat dat verzoekster is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en, gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel kan worden aangenomen.

Het hoogdringend karakter van de vordering wordt ook niet betwist.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

“1. Eerste onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering

Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken zijn beslissingen met redenen moet omkleden;

Dat deze verplichting onderworpen is aan niet alleen de Wet van 15 december 1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de Wet Motivering Bestuurshandelingen de dato 29 juli 1991;

Dat de motivering zowel in Feite als in Rechte draagkrachtig moet zijn op straffe van onwettigheid van de beslissing;

Dat de motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen;

Dat in ieder geval onduidelijk, onnauwkeurige stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn;

Overwegende dat de motivering in de bestreden beslissing zich hoofdzakelijk beperkt door te stellen dat vertoogster niet beschikt over een geldig visum of verblijfsdocument en zij evenmin zou gereageerd hebben op een eerdere beslissing om het grondgebied van België te verlaten.

Dat deze motivering noch als draagkrachtig en deugdelijk in feite, noch in rechte kan worden aanzien, bovendien stereotiep en inhoudelijk niet afdoende, zodat de vernietiging van de akte zich opdringt;

Dat vertoogster immers al die tijd reeds verblijft op het adres te 1070 Brussel [...].

2. Tweede onderdeel: de beslissing is gemotiveerd in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid.

Dat wanneer men immers het dossier grondig had nagekeken men had vastgesteld dat er nog een procedure lopende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hetgeen men echter nagelaten heeft te doen.

Dat wanneer vertoger op dit ogenblik zou gerepatriëerd worden, er gevaar zou bestaan dat zij gedood zou worden door haar schoonfamilie eens zij in Niger arriveert.

Dat minstens op deze grond de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie als niet zorgvuldig moet worden aangemerkt en de beslissing moet worden vernietigd;

Dat vertoogster dan ook het verblijf in België niet mag worden ontzegd;

Overwegende dat de ten gronde ontwikkelde middelen minstens aantonen dat vertoogster beschikt over ten minste een schijn van recht;"

De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wetsbepalingen, immers geduid dat verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalde documenten en dat haar geen termijn wordt toegekend om vrijwillig het grondgebied te verlaten aangezien zij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt tevens toegelicht dat verzoeksters partner ook onwettig in het Rijk verblijft en dat deze ook dient terug te keren naar Niger en verzoekster samen met haar partner in dat land een gezin kan vormen, zodat de bepalingen van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet worden geschonden. Verweerder heeft tevens uiteengezet dat verzoeksters asielaanvraag werd afgewezen en dat er geen gegevens zijn die toelaten te besluiten dat de toestand in haar land van herkomst sedert de datum waarop haar asielaanvraag werd afgewezen dusdanig zou zijn gewijzigd dat zou kunnen worden geconcludeerd dat zij een reëel risico loopt op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Deze motivering

is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeksters toelichting dat zij geruime tijd in Brussel woonde doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Wat betreft de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel stelt verzoekster dat verweerder niet in aanmerking heeft genomen dat er nog een procedure hangende was bij de Raad. Haar betoog mist evenwel feitelijke grondslag. Op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen was geen procedure die door verzoekster werd ingesteld bij de Raad in behandeling.

Verzoekster stelt voorts dat zij in haar land van herkomst zal worden gedood door haar schoonfamilie. In dit verband kan de Raad slechts aangeven dat verweerder rekening heeft gehouden met de bewering van verzoekster dat zij in Niger gevaar loopt en erop heeft gewezen dat haar asielaanvraag werd afgewezen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeksters beweringen als zou zij gevaar lopen in Niger uitvoerig werden onderzocht en dat werd vastgesteld dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus haar werden geweigerd.

Er blijkt geenszins dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid en niet is gesteund op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Er dient derhalve niet meer te worden ingegaan op de door verweerder opgeworpen exceptie.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

G. DE BOECK